

CANAVARIN ÇAĖRISI

Canavar, canavarların hep yaptığı gibi, gece yarısından hemen sonra çıktı ortaya.

Geldiğinde Conor uyanıktı.

Kısa süre önce bir kâbus görmüştü. Herhangi bir kâbus değildi bu; son zamanlarda sık sık gördüğü kâbusun aynısıydı. İçinde karanlık, rüzgâr ve çığlıklar olan. Var gücüyle tutmaya çabaladığı halde kayıp giden ellerin olduğu kâbus. En sonunda hep—

“Git burdan,” diye fısıldadı Conor yatak odasının karanlığına. Kâbusunun onun peşinden, uyananların dünyasına gelmesini istemiyor, onu uyku âlemine sürmeye çabalıyordu. “Haydi, git.”

Annesinin komodine koyduğu saate baktı. 12:07. Gece yarısını yedi geçiyordu. Ertesi sabah okula gidecek bir çocuk için oldukça geç bir saati bu, hele de günlerden pazarsa.

Bu kâbustan hiç kimseye söz etmemiştir. Annesine haliyle anlatmamıştır; aşağı yukarı iki haftada bir telefonla konuştuğu babasına da tek kelime etmemiştir. Hele büyükannesine ya da okuldakilere bir şey söylemesi düşünülemezdi bile.

Kâbusta olanları kimsenin bilmesi gerekmiyordu.

Conor uyku sersemi bir halde odasına göz gezdirdikten sonra kaşlarını çattı. Atladığı bir şey vardı. Yatağında doğrulup biraz daha ayıldı. Kâbus yavaş yavaş uzaklaşıyordu uzaklaşmasına, ama hâlâ Conor'ın canını sıkan bir şey vardı. Farklı bir şey, sanki-

Sessizliğe kulak kabarttı, ama bu saatte boş olan alt kattan arada sırada gelen bildik tik tak sesi ve yan odada yatan annesi uykusunda her hareket ettiğinde çıkan hışırtılar dışında hiçbir şey duyamadı.

Hiçbir şey.

Derken kulağına bir şey çalındı. Onu uyandıran sestir bu.

Biri ona sesleniyordu:

Conor.

Paniğe kapıldı. İç organları büzüşüyor gibiydi. O şey onu takip mi etmişti yoksa? Her nasılsa kâbustan çıkmayı başarmış ve peşinden gelip-

“Saçmalama,” dedi kendi kendine. “Canavarlara inanacak yaşı çoktan geçtin.”

Doğruydur da. Geçen ay on üç yaşına basmıştı. Oysa canavarlar bebekler içindi. Gece altını ıslatanlar içindi canavarlar. Hatta cana-

Conor.

Bir kez daha duydu aynı sesi. Yutkundu. Ekim ayı normalden daha sıcak geçiyor-

du ve penceresi hâlâ açıktı. Belki de dışarıdan gelen hafif esintiyle perdeler birbirine sürtünmüş ve—

Conor.

Pekâlâ, rüzgâr değildi bunu yapan. Birinin sesiydi bu; tanımadığı birinin. Annesinin sesi olmadığı kesindi, çünkü bir kadın sesi değildi bu. Conor bir an için uçuk bir fikre kapıldı ve babasının sürpriz yapıp Amerika'dan geldiğini düşündü. Saat geç olduğundan telefon etmek istememişti belki ve—

Conor.

Hayır. Babası değildi bu. Duyduğu sesin kendine has bir tınısı vardı. Yabani, *canavarca* bir tınıydı bu.

Sonra dışarıdan tok bir tahta gıcırtısı geldi; sanki devasa bir şey ahşap zemine basıyor gibiydi.

Gidip pencereden dışarı bakmak istemiyordu Conor. Ama bir yanı da bunu yapmayı her şeyden çok istiyordu.

Artık uykusu tamamen açılmıştı; yatak örtüsünü üzerinden atıp ayağa kalktı ve pencereye doğru gitti. Ayın yaydığı loş ışık sayesinde, evin gerisindeki küçük tepede duran kilisenin çan kulesini rahatlıkla görebiliyordu. Kilisenin yanından kıvrılarak geçen tren rayları zayıf bir ışıltı saçıyordu. Üzeri çoktan silinmiş mezar taşlarıyla dolu mezarlık da ay ışığıyla aydınlıktı.

Conor mezarlığın ortasından yükselen kocaman porsuk ağacını da görebiliyordu pencereden. Bu o kadar eski bir ağaçtı ki, kilisenin yapımında kullanılan taştan yapılmış gibi duruyordu. Porsuk ağacı olduğunu biliyordu, bunu ona annesi söylemişti. İlk defa Conor'ın küçüklüğünde, onu ağacın zehirli meyvelerini

yememesi konusunda uyardığında; ikincisinde de önceki yıl, arada sırada yüzünde tuhaf bir ifadeyle mutfak penceresinden bakıp, “Şuradaki porsuk ağacı, biliyorsun değil mi?” dediğinde.

Yine kendisine seslenildiğini duydu.

Conor.

İki kulağına aynı anda fısıldanıyormuş gibi geliyordu ses.

“*Ne var!*” dedi Conor, bundan sonra olacaklar konusunda birden sabırsızlanarak. Kalbi küt küt atıyordu şimdi.

Bir bulut ayın önüne geçip tüm manzarayı karanlığa gömdü. Aynı anda çıkan rüzgâr, tepeden hızla gelip odasına doldu ve perdeler uçtu. Bir kez daha tahta gıcirtısını duydu; sanki canlı bir varlıktan, dünyanın iştahla guruldayan aç karnından çıkıyordu ses.

Sonra bulut geçip gitti ve ay yeniden parlamaya başladı.

Porsuk ağacını aydınlatıyordu.

Bir anda evin arka bahçesinde beliren porsuk ağacını.

Canavar karşısındaydı işte.

Conor dikkat kesilip ağacı izlerken, ağacın en üst dalları bir araya gelip büyük ve dehşet verici bir yüz meydana getirdi. Ağacın ağzı, burnu, hatta gözleri vardı ve bu gözler doğruca Conor’a bakıyordu. Diğer dalların bazıları da gıcırdaya gıcırdaya, çatırdaya çatırdaya bir araya gelmeye başlayıp, önce iki uzun kol, ardından da ana gövdenin yanında ikinci bir bacak görevi görecek kalın bir uzantı oluşturdular. Geriye kalanlarsa bir omurga ve üst gövdeye dönüşmüşlerdi; iğnemsî yaprakların oluşturduğu yeşil bir kürkü andıran deri, altında kaslar ve

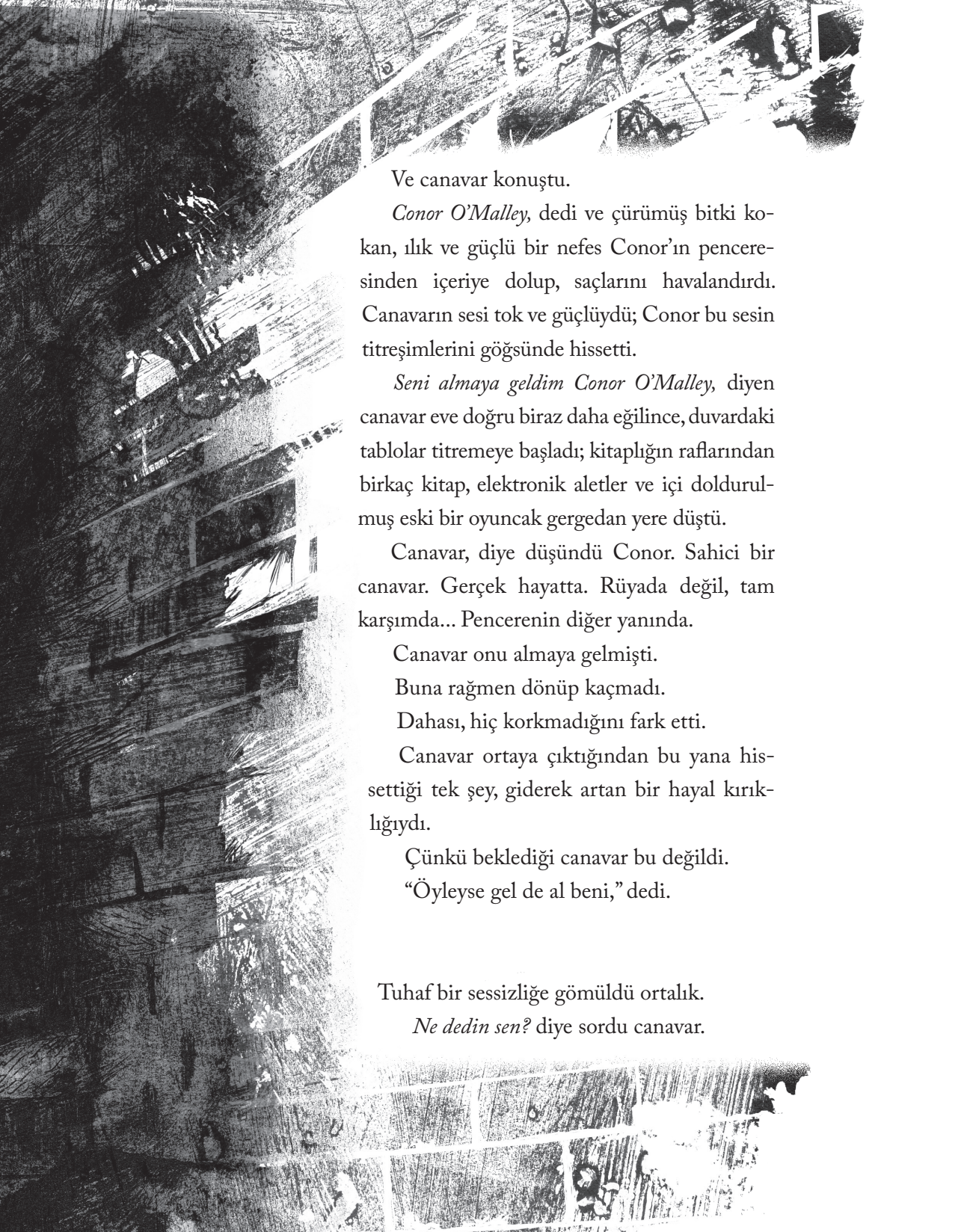

akciğerler varmış gibi kımıldıyor, sanki nefes alıyordu.

Boyu zaten Conor'ın penceresini aşan canavar, büyürken iyice genişlemeye başlamış, nasılsa kuvvetli ve azametli görünen bir şekle bürünmüştü. Tüm bu değişim süreci boyunca gözlerini Conor'dan ayırmamış, Conor da canavarın gürültülü, esintili nefes alıp verişlerini duymuştu. Devasa ellerini pencerenin iki yanına yaslayan yaratık, kocaman gözleri çerçeveyi doldurana dek başını eğdi ve bakışlarıyla Conor'ı bulunduğu yere mıhladı. Conor'ların evi, üzerine binen ağırlık yüzünden hafifçe inler gibi oldu.

Ve canavar konuştu.

Conor O'Malley, dedi ve çürümüş bitki koku, ılık ve güçlü bir nefes Conor'ın penceresinden içeriye dolup, saçlarını havalandırdı. Canavarın sesi tok ve güçlüydü; Conor bu sesin titreşimlerini göğsünde hissetti.

Seni almaya geldim Conor O'Malley, diyen canavar eve doğru biraz daha eğilince, duvardaki tablolar titremeye başladı; kitaplığın raflarından birkaç kitap, elektronik aletler ve içi doldurulmuş eski bir oyuncak gergedan yere düştü.

Canavar, diye düşündü Conor. Sahici bir canavar. Gerçek hayatta. Rüyada değil, tam karşımda... Pencerenin diğer yanında.

Canavar onu almaya gelmişti.

Buna rağmen dönüp kaçmadı.

Dahası, hiç korkmadığını fark etti.

Canavar ortaya çıktığından bu yana hissettiği tek şey, giderek artan bir hayal kırıklığıydı.

Çünkü beklediği canavar bu değildi.

“Öyleyse gel de al beni,” dedi.

Tuhaf bir sessizliğe gömüldü ortalık.

Ne dedin sen? diye sordu canavar.